

APOL·LO i DIONÍS: UN ESQUEMA

El desenvolupament sencer de l'art, diu Nietzsche a **EL NAIXEMENT DE LA TRAGÈDIA**, està vinculat a l'Apol·lini i el Dionisiac. Ambdues tendències s'uneixen en la tragèdia grega. Aquest esquema pretén explicar la relació entre aquests dos models diferents de divinitats (tan contradictoris com complementaris) que construeixen l'originalitat dels grecs.

Elements de comparació	APOL·LO	DIONÍS
1 El Déu	Déu aeri, propi de senyors, savi, viu a Delfos i anuncia el futur mitjançant els seus oracles, sovint terribles. Símbol solar.	Déu terrestre, de fecunditat, propi de dones i esclaus, astut, el déu del vi, de la vinya, del teatre, viu errant. Símbol hivernal i ctònic.
2 La Figura	Pertany al grup dels Déus Olímpics.	És un Tità, figura del brutal, del terror.
3 L'Art	Privilegia la poesia èpica, la música calmada i les arts plàstiques: la part més clàssica i canònica de l'art.	Privilegia la música sorollosa, la dansa, les arts extàtiques, la part més brutal i expressionista de l'art.
4 La Modalitat	El somni, la bella aparença: la claredat solar. Anomenat 'Febus', brillant.	La borratxera, l'excés: el costat infernal, la vegetació arborescent. Anomenat: Bacus.
5 El Caràcter	Ordre, calma, mesura. Seriositat vital.	Desordre, dissonància, desmesura. Ironia vital.
6 El Principi	Individuació, seny, vida en sentit racional (<i>bíos</i>).	Absorció de la vida, rauxa, vida en sentit biològic (<i>zoé</i>).
7 La Funció	Dissimular que la vida és terrible, donar-li una bella aparença per fer-la suportable.	Permetre entreveure l'ésser més profund de les coses, fet de patiment, de contradicció i de crueltat.